

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Natuurbescherming	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Bijstand	9
Sociale zekerheid overig	11
TOZO, NOW, TOFA	11
Bestuursrecht overig	13
AVG	13
Belastingdienst-Toeslagen	14
Evenementenvergunning	16
Gemeentewet	17
Rijkswet op het Nederlanderschap	18
Studiefinanciering	19
Subsidie	20
Vreemdelingenrecht	21
Vreemdelingenbewaring	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 791

MK ABRS, 29-09-2021, 202001177/1/A2 en 202004299/1/A2

inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (hierna: de IGJ) respectievelijk de minister voor Medische Zorg (hierna: de minister).

Awb 1:3

Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (hierna: de Wkkgz) 11 lid 1 aanhef en onder c, 25 lid 1

BESLUIT. I.c. heeft de IGJ [appellant] in een brief laten weten dat de stichting Mildred Clinics een melding heeft gedaan van het niet verlengen van de samenwerking met [appellant], als bedoeld in artikel 11, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wkkgz, vanwege zijn professioneel en medisch inhoudelijk handelen. De IGJ heeft daarbij aangekondigd de melding te gaan onderzoeken en [appellant] uitgenodigd voor een gesprek. Deze brief is geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Evenmin is sprake van een bestuurlijk rechtsoordeel dat met een besluit gelijk kan worden gesteld.

Brief waarbij de IGJ een (tweede) reactie heeft gegeven op een door [appellant] ingediende klacht. [...]

4. Bij brief van 2 januari 2018 heeft de IGJ [appellant] laten weten dat de stichting [Red.: stichting Mildred Clinics] op 25 oktober 2017 een melding heeft gedaan van het niet verlengen van de samenwerking met [appellant], als bedoeld in artikel 11, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (hierna: de Wkkgz), vanwege zijn professioneel en medisch inhoudelijk handelen. De IGJ heeft daarbij aangekondigd de melding te gaan onderzoeken en [appellant] uitgenodigd voor een gesprek.

19. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het besluit van de IGJ tot uitvoering van en het gevolg geven aan het bepaalde in artikel 11 van de Wkkgz een rechtshandeling van een overheidslichaam is waartegen bezwaar en beroep openstaat. [...]

19.1. Van een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb is sprake als een bestuursorgaan een schriftelijke beslissing heeft genomen, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling. Een rechtshandeling is een op rechtsgevolg gerichte actie. De mededeling van de IGJ dat zij de door de stichting gedane melding zal onderzoeken, is niet op rechtsgevolg gericht, maar is een aankondiging van een feitelijke handeling. Met de enkele beslissing het onderzoek te starten, wordt de rechtspositie van [appellant] niet gewijzigd. Hetzelfde geldt voor de mededeling dat de melding in het archief wordt opgeslagen en dat bij de behandeling van een eventuele nieuwe melding de informatie uit deze melding betrokken wordt. Dat [appellant] zich wel in zijn rechtspositie aangetast voelt, maakt dit niet anders.

19.2. In uitzonderlijke situaties kan ook zonder dat sprake is van een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb bestuursrechtelijke rechtsbescherming openstaan. In dat kader is ter zitting bij de Afdeling aan de orde gekomen of de beslissing van de IGJ om een onderzoek naar de melding over [appellant] te starten, een bestuurlijk rechtsoordeel behelst dat met een besluit gelijkgesteld kan worden. Dit is niet het geval. Anders dan [appellant] stelt is het niet aan de IGJ om te beoordelen of een melding als een melding als bedoeld in artikel 11, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wkkgz moet worden gekwalificeerd. Van een melding als bedoeld in deze bepaling is sprake zodra de zorginstelling het daarvoor bestemde formulier bij de IGJ indient. Heeft zij een dergelijke melding ontvangen, dan vloeit uit artikel 25, eerste lid, van de Wkkgz voort dat de IGJ een onderzoek moet starten. Daarmee is de toepassing van deze bepaling niet afhankelijk van een oordeel van de

IGJ over de aard van de melding. Als een melding als bedoeld in artikel 11, eerste lid, is gedaan, is de IGJ verplicht een onderzoek te starten.

De beslissing om een onderzoek te starten behelst, anders dan [appellant] stelt, ook niet een oordeel van de IGJ over de vraag of [appellant] ernstig tekort is geschoten in zijn functioneren of over de juistheid van de melding. Uit de bewoordingen van artikel 11, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wkkgz volgt dat een melding moet worden gedaan als naar het oordeel van de zorgaanbieder sprake is van dergelijk tekortschieten. De vraag of [appellant] ernstig tekort is geschoten in zijn functioneren en daarmee de patiëntveiligheid in gevaar heeft gebracht is juist onderwerp van het onderzoek en kan de IGJ pas na afloop van dat onderzoek beantwoorden. Het antwoord van de IGJ was negatief.

19.3. Uit het voorgaande vloeit voort dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de brief van 2 januari 2018 geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Evenmin is sprake van een bestuurlijk rechtsoordeel dat met een besluit gelijk kan worden gesteld. Gelet hierop, en op de inhoud van de brieven van 29 januari 2018, 5 september 2018 en 8 oktober 2018, heeft de IGJ deze brieven terecht niet als een bezwaar aangemerkt, maar als een klacht.

19.4. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2170](#)

JnB 2021, 792

ABRS, 29-09-2021, 202100771/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Awb 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, sub 3

BELANGHEBBENDE. AANVRAAG. OMGEVINGSVERGUNNING. Degene die een verzoek om vergunning indient, wordt in beginsel verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op het verzoek. Dit is anders als aannemelijk is gemaakt dat de voorgenomen activiteit niet kan worden verwezenlijkt. Deze rechtspraak is ook van toepassing op een verzoek om het verlenen van een omgevingsvergunning voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in afwijking van het bestemmingsplan. Verwijzing naar ABR

26-02-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:616](#) en 10-06-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1369](#).

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het afwijken van een bestemmingsplan met het oog op het realiseren van acht woningen. [...]

[...] 7.1. Bij de beoordeling van de belanghebbendheid geldt de hoofdregel dat degene die een verzoek om vergunning indient in beginsel wordt verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op het verzoek.

Dit kan anders zijn als het verzoek om het verlenen van een vergunning betrekking heeft op gronden die bij een ander in eigendom zijn of waarop een ander zakelijke rechten heeft. Als aannemelijk is gemaakt dat de voorgenomen activiteit niet kan worden verwezenlijkt omdat de rechthebbende hiervoor geen toestemming wil geven en er geen mogelijkheid bestaat om de activiteit te verwezenlijken tegen de wens van de rechthebbende in (bijvoorbeeld via onteigening of het opleggen van een gedoogplicht), dan is de verzoeker geen belanghebbende. In dat geval is het verzoek om vergunning geen aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2002](#), over het bouwen van een bouwwerk, de uitspraak van 19 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3048](#), over het vellen van een houtopstand, de uitspraak van 23 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:198](#), over een vergunning als

bedoeld in de Wet beheer rijkswaterstaatswerken en de uitspraak van 21 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:846](#), over een activiteit waarvoor een watervergunning nodig is.

7.2. In de aangevallen uitspraak is de rechtbank er ten onrechte van uitgegaan dat de hiervoor weergegeven jurisprudentielijn toepassing mist als het gaat om een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraken van 26 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:616](#), en 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1369](#), is deze rechtspraak immers ook van toepassing op een verzoek om het verlenen van een omgevingsvergunning voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in afwijking van het bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2173](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wabo” (JnB 2021, 796).

JnB 2021, 793

ABRS, 29-09-2021, 202002132/1/R2

college van gedeputeerde staten van de provincie Fryslân.

Awb 1:2, 8:69a

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) 2.7 lid 2

BELANGHEBBENDE. RELATIVITEITSVEREISTE. NATUURBESCHERMING. De stelling van [partij] dat in de directe omgeving van zijn woning vogels voorkomen die hun leefgebied hebben in het Natura 2000-gebied Lauwersmeer, maakt niet dat dit gebied deel uitmaakt van zijn leefomgeving. I.c. kan [partij] zich, gelet op artikel 8:69a van de Awb, niet op de normen van de Wnb beroepen.

Besluit waarbij het college aan de maatschap krachtens artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) vergunning heeft verleend voor de uitbreiding van een melkrundveehouderij [...].

[...] 4.2. Voor de vraag of [partij] belanghebbende is, is niet de afstand tot het Natura 2000-gebied Lauwersmeer bepalend, maar is van belang of ter plaatse van het perceel of de woning van [partij] gevolgen kunnen worden ondervonden van de uitbreiding van de melkrundveehouderij waarvoor de Wnb-vergunning is verleend (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1781](#), onder 18)). Omdat de woning van [partij] is gelegen op een afstand van ruim 100 m van de melkrundveehouderij van de maatschap en de Wnb-vergunning uitbreiding van het bedrijf mogelijk maakt met de bouw van een nieuwe stal, is [partij] belanghebbende bij het besluit van 29 maart 2019. [...]

[...] 5.1. De bepalingen in de Wnb over de beoordeling van projecten en andere handelingen die gevolgen kunnen hebben voor een Natura 2000-gebied, zijn daarin opgenomen ter bescherming van het behoud van de natuurwaarden in deze gebieden. Uit overweging 10.51 van de uitspraak van de Afdeling van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), volgt dat de individuele belangen van burgers bij het behoud van een goede kwaliteit van hun leefomgeving, waarvan een Natura 2000-gebied deel uitmaakt, zo verweven kunnen zijn met het algemene belang dat de Wnb beoogt te beschermen, dat niet kan worden geoordeeld dat de betrokken normen van de Wnb kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen.

[partij] woont op een afstand van ongeveer 500 m van het Natura 2000-gebied Lauwersmeer en in het tussenliggende gebied bevinden zich twee dijken. Gelet hierop maakt het Natura 2000-gebied geen deel uit van de woon- en leefomgeving van [partij] en bestaat er geen verwevenheid tussen de

belangen van [partij] bij het behoud van een goede kwaliteit van zijn woon- en leefomgeving en de algemene belangen die de Wnb beoogt te beschermen. De stelling van [partij] dat in de directe omgeving van zijn woning vogels voorkomen die hun leefgebied hebben in het Natura 2000-gebied Lauwersmeer, maakt niet dat dit gebied deel uitmaakt van zijn leefomgeving. Het voorgaande betekent dat [partij] zich, gelet op artikel 8:69a van de Awb, niet op de normen van de Wnb kan beroepen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2175](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming" (JnB 2021, 798).

JnB 2021, 794

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 30-09-2021, ARN 21-4345

burgemeester van de gemeente Nijmegen.

Gemeentewet 174 lid 2

VOORLOPIGE VOORZIENING. Bevel directe sluiting eet- en drinkgelegenheden vanwege niet controleren coronatoegangsbewijs. Alleen al omdat het bevel is ingetrokken ligt het gelet op de aard van de voorlopige voorzieningenprocedure niet op de weg van de voorzieningenrechter om een voorlopig inhoudelijk oordeel te geven. Het verzoek om een voorlopige voorziening wordt afgewezen.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:5205](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Gemeentewet" (JnB 2021, 808).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 795

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 19-12-2019 (publ. 27-09-2021), AWB 19/4776 en AWB 19/4745

burgemeester van de gemeente Utrecht, verweerder.

Opiumwet 11a, 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Sluiting bedrijfsterrein met zeecontainers. Tussen partijen is niet in geschil dat er in dertien zeecontainers of een handelshoeveelheid drugs dan wel artikelen als bedoeld in artikel 11a van de Opiumwet zijn aangetroffen.

I.c. zijn de zeecontainers lokalen als bedoeld in artikel 13b van de Opiumwet. Het zijn immers afgebakende ruimtes, met wanden en een dak, waarin activiteiten kunnen worden verricht (namelijk het brengen, opslaan en halen van goederen). De container is feitelijk geschikt om er te verblijven om de activiteiten te verrichten die verbonden zijn aan het brengen, opslaan en ophalen van de goederen. Dit betekent dat de dertien zeecontainers waarin een handelshoeveelheid drugs of middelen als bedoeld in artikel 11a van de Opiumwet zijn aangetroffen onder de werking van artikel 13b van de Opiumwet vallen.

De rechtbank volgt het standpunt van verweerder dat het gehele terrein het erf is dat behoort bij de dertien containers en dat hij daarom bevoegd was om het gehele terrein te sluiten op grond van artikel 13b van de Opiumwet.

I.c. heeft verweerder in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik gemaakt.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:6685](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2021, 796

ABRS, 29-09-2021, 202100771/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 1:3

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2.1, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a, onder 3°

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. BELANGHEBBENDE. Degene die een verzoek om vergunning indient, wordt in beginsel verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op het verzoek. Dit is anders als aannemelijk is gemaakt dat de voorgenomen activiteit niet kan worden verwezenlijkt. Deze rechtspraak is ook van toepassing op een verzoek om het verlenen van een omgevingsvergunning voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in afwijking van het bestemmingsplan. Verwijzing naar ABRS 26-02-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:616](#) en 10-06-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1369](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan de gemeente Epe een omgevingsvergunning verleend voor het afwijken van het bestemmingsplan [...] met het oog op het realiseren van acht woningen.

[...]

[...] 7. [appellant] voert aan dat de gemeente geen eigenaar is van het perceel en dat het niet is gelukt om overeenstemming te bereiken over de aankoop daarvan. Hij stelt dat het voorgenomen bouwplan daarom niet kan worden verwezenlijkt. Dit betekent volgens [appellant] dat de gemeente geen belanghebbende is bij het verzoek om vergunning en dat het niet gaat om een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). [...]

7.1. Bij de beoordeling van de belanghebbendheid geldt de hoofdregel dat degene die een verzoek om vergunning indient in beginsel wordt verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op het verzoek.

Dit kan anders zijn als het verzoek om het verlenen van een vergunning betrekking heeft op gronden die bij een ander in eigendom zijn of waarop een ander zakelijke rechten heeft. Als aannemelijk is gemaakt dat de voorgenomen activiteit niet kan worden verwezenlijkt omdat de rechthebbende hiervoor geen toestemming wil geven en er geen mogelijkheid bestaat om de activiteit te verwezenlijken tegen de wens van de rechthebbende in (bijvoorbeeld via onteigening of het opleggen van een gedoogplicht), dan is de verzoeker geen belanghebbende. In dat geval is het verzoek om vergunning geen aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2002](#), over het bouwen van een bouwwerk, de uitspraak van 19 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3048](#), over het vellen van een houtopstand, de uitspraak van 23 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:198](#), over een vergunning als bedoeld in de Wet beheer rijkswaterstaatswerken en de uitspraak van 21 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:846](#), over een activiteit waarvoor een watervergunning nodig is.

7.2. In de aangevallen uitspraak is de rechtbank er ten onrechte van uitgegaan dat de hiervoor weergegeven jurisprudentielijn toepassing mist als het gaat om een omgevingsvergunning voor het

afwijken van het bestemmingsplan. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraken van 26 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:616](#), en 10 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1369](#), is deze rechtspraak immers ook van toepassing op een verzoek om het verlenen van een omgevingsvergunning voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in afwijking van het bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2173](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 792).

JnB 2021, 797

MK Rechtbank Noord-Nederland, 31-08-2021 (publ. 9-9-2021), LEE 19/3882

college van burgemeester en wethouders van de gemeente De Fryske Marren, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 onder a ten derde

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.1.6 lid 2

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BEHOEFTE. Omgevingsvergunning realiseren asielzoekerscentrum (azc). Verweerder heeft i.c. niet aangetoond dat op het hier in geding zijnde moment, te weten 30 september 2019, behoefte bestond aan het in geding zijnde azc. Er is sprake van een zodanige gebrekkige (cijfermatige) onderbouwing met betrekking tot de landelijke behoefte aan een azc, dat verweerder zich hier bij het nemen van het bestreden besluit niet op heeft kunnen baseren. Omdat verdere (afdoende) onderbouwing ontbreekt, is daarmee de conclusie dat de zowel gestelde landelijke als regionale behoefte onvoldoende is onderbouwd. Hier komt bij dat evenmin is onderbouwd waarom niet binnen het bestaand stedelijk gebied in die behoefte kan worden voorzien, hetgeen primair moet gebeuren alvorens toe kan worden gekomen aan locaties in buitenstedelijk gebied. Gelet op de wijze waarop het locatieonderzoek is verricht, heeft verweerder niet conform dit uitgangspunt gehandeld.

[ECLI:NL:RBNNE:2021:3889](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 798

ABRS, 29-09-2021, 202002132/1/R2

college van gedeputeerde staten van de provincie Fryslân.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. BELANGHEBBENDE.

RELATIVITEITSVEREISTE. De stelling van [partij] dat in de directe omgeving van zijn woning vogels voorkomen die hun leefgebied hebben in het Natura 2000-gebied Lauwersmeer, maakt niet dat dit gebied deel uitmaakt van zijn leefomgeving. I.c. kan [partij] zich, gelet op artikel 8:69a van de Awb, niet op de normen van de Wnb beroepen.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college aan de maatschap krachtens artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) vergunning verleend voor de uitbreiding van een melkrundveehouderij [...].

[...] 4.2. Voor de vraag of [partij] belanghebbende is, is niet de afstand tot het Natura 2000-gebied Lauwersmeer bepalend, maar is van belang of ter plaatse van het perceel of de woning van [partij] gevolgen kunnen worden ondervonden van de uitbreiding van de melkrundveehouderij waarvoor de Wnb-vergunning is verleend (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1781](#), onder 18). Omdat de woning van [partij] is gelegen op een afstand van ruim 100 m van de melkrundveehouderij van de maatschap en de Wnb-vergunning uitbreiding van het bedrijf mogelijk maakt met de bouw van een nieuwe stal, is [partij] belanghebbende bij het besluit van 29 maart 2019. [...]

[...] 5.1. De bepalingen in de Wnb over de beoordeling van projecten en andere handelingen die gevolgen kunnen hebben voor een Natura 2000-gebied, zijn daarin opgenomen ter bescherming van het behoud van de natuurwaarden in deze gebieden. Uit overweging 10.51 van de uitspraak van de Afdeling van 11 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2706](#), volgt dat de individuele belangen van burgers bij het behoud van een goede kwaliteit van hun leefomgeving, waarvan een Natura 2000-gebied deel uitmaakt, zo verweven kunnen zijn met het algemene belang dat de Wnb beoogt te beschermen, dat niet kan worden geoordeeld dat de betrokken normen van de Wnb kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen.

[partij] woont op een afstand van ongeveer 500 m van het Natura 2000-gebied Lauwersmeer en in het tussenliggende gebied bevinden zich twee dijken. Gelet hierop maakt het Natura 2000-gebied geen deel uit van de woon- en leefomgeving van [partij] en bestaat er geen verwevenheid tussen de belangen van [partij] bij het behoud van een goede kwaliteit van zijn woon- en leefomgeving en de algemene belangen die de Wnb beoogt te beschermen. De stelling van [partij] dat in de directe omgeving van zijn woning vogels voorkomen die hun leefgebied hebben in het Natura 2000-gebied Lauwersmeer, maakt niet dat dit gebied deel uitmaakt van zijn leefomgeving. Het voorgaande betekent dat [partij] zich, gelet op artikel 8:69a van de Awb, niet op de normen van de Wnb kan beroepen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2175](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht (JnB 2021, 793).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 799

MK Rechtbank Limburg, 15-09-2021 (publ. 27-09-2021), ROE 21/48

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

BW 7:670, 7:673, 7:673e

Inkomensvoorziening Volledig Arbeidsongeschikten (IVA)

TRANSITIEVERGOEDING. De rechtbank is van oordeel dat de betekenis van de wettelijke bepalingen duidelijk is. Deze geven noch ruimte aan eiseres om het opzegverbod korter te laten duren dan twee jaren, noch ruimte aan verweerder om een compensatie voor de transitievergoeding te verstrekken als in de periode van het opzegverbod door de

arbeidsovereenkomst is beëindigd. De rechtbank sluit - waar het gaat over de strekking van de wet en de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7:673e van het BW - zich aan bij het oordeel van de rechtbank Rotterdam daarover in de uitspraak van 28 juli 2021 ([ECLI:NL:RBROT:2021:7057](#)). In het geval van eiseres was op de beëindigingsdatum van de arbeidsovereenkomst de periode van ten minste twee jaar als bedoeld in artikel 7:673e, eerste lid, aanhef en onder a, van het BW in samenhang met artikel 7:670, eerste en elfde lid, van het BW onweersproken nog niet verstreken. Dat leidt tot het oordeel dat niet is voldaan aan alle voorwaarden om voor een compensatie van de betaalde transitievergoeding in aanmerking te komen. Dat eiseres door het eerder beëindigen van de overeenkomst - namelijk op het moment van toekennen van de IVA-uitkering - dacht zich juist een goed werkgeefster te hebben getoond en zich daarbij geen rekenschap heeft gegeven van de voor haar negatieve gevolgen van het negeren van het opzegverbod, doet aan dit oordeel niet af. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:7041](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 800

MK CRvB, 21-09-2021 (publ. 27-09-2021), 18/5816 PW, 18/5817 PW

het college van burgemeester en wethouders van Kampen.

EVRM 8

Awb 5:13

PW 53a

PARTICIPATIEWET. AUTOMATIC NUMBERPLATE RECOGNITION (ANPR). Intrekking en terugvordering bijstand. 1. De gegevens die in periode 1 met behulp van het ANPR-systeem zijn verkregen moeten als onrechtmatig verkregen bewijs worden aangemerkt. 2. Anders dan in periode 1 heeft de inzet van het ANPR-systeem in periode 2 plaatsgevonden in het kader van een strafrechtelijk onderzoek. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat het college bestreden besluit 1 niet kon baseren op de verkregen gegevens uit het ANPR-systeem in periode 2.

Raad: *Periode 1* [...]

4.7.8 Uit het voorgaande volgt dat de inbreuk die met de inzet van het ANPR-systeem op het recht op respect voor privéleven in periode 1 wordt gemaakt, niet berust op een voldoende duidelijke en voorzienbare en met waarborgen omklede wettelijke grondslag. Om die reden is door het gebruik van die gegevens artikel 8 van het EVRM geschonden. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat de gegevens die in periode 1 met behulp van het ANPR-systeem zijn verkregen als onrechtmatig verkregen bewijs moet worden aangemerkt.

4.7.9. Gelet op 4.7.8 is voorts de conclusie gerechtvaardigd dat het college het door middel van het ANPR-systeem verkregen bewijs heeft verkregen op een wijze die zozeer indruist tegen wat van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht dat gebruik hiervan door het college ontoelaatbaar moet worden geacht. Dit betekent dat het college bestreden besluit 1 niet kon baseren op de verkregen gegevens uit het ANPR-systeem in periode 1. [...]

Periode 2

4.8.1. Anders dan in periode 1 heeft de inzet van het ANPR-systeem in periode 2 plaatsgevonden in het kader van een strafrechtelijk onderzoek. Betrokkene 1 is op 1 juli 2017, dus voorafgaand aan periode 2, door de officier van justitie als verdachte aangemerkt en de officier van justitie heeft toestemming gegeven voor de inzet van het ANPR-systeem. Uit eerdere rechtspraak (zie uitspraken van 1 oktober 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2913](#) en van 3 oktober 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:3147](#)) volgt dat zal moeten worden beoordeeld of de door het college van de landelijke politie ontvangen gegevens uit het ANPR-systeem zijn verkregen op een wijze die zozeer indruist tegen wat van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, dat dit gebruik onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht.

4.8.2. Hiervan is geen sprake. De sociaal rechercheur heeft met toestemming van de officier van justitie aan de landelijke politie verzocht het kenteken van betrokkene 1 op te nemen in het vergelijkingsbestand van het ANPR-systeem. Er ligt geen rechterlijk oordeel dat de bevindingen van het strafrechtelijk onderzoek onrechtmatig zijn verkregen. Ook anderszins staat niet vast dat de landelijke politie het bewijs onrechtmatig heeft verkregen, bijvoorbeeld omdat het college of de landelijke politie dit erkend hebben.

4.9. Uit 4.8.1 en 4.8.2 volgt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college bestreden besluit 1 niet kon baseren op de verkregen gegevens uit het ANPR-systeem in periode 2. Het hoger beroep slaagt dan ook in zoverre.

De gehele te beoordelen periode

4.10. Nu niet kan worden gezegd dat de verkregen ANPR-gegevens in periode 2 onrechtmatig zijn verkregen, kan het oordeel van de rechtbank dat de overige onderzoeksbevindingen, verboden vruchten zijn en buiten beschouwing gelaten moeten worden, evenmin standhouden. Het hoger beroep slaagt ook in zoverre. Dit betekent dat beoordeeld moet worden of de bestreden besluiten in rechte standhouden in het licht van de overige reeds in beroep daartegen aangevoerde gronden en wat daaraan in hoger beroep is toegevoegd. [...]

4.14. Als gevolg hiervan kan het recht op bijstand niet worden vastgesteld. Anders dan betrokkenen in beroep hebben aangevoerd kan het recht op bijstand over de te beoordelen periode niet, ook niet schattenderwijs, worden vastgesteld. Betrokkenen hebben de omvang van de taxiritten niet met verifieerbare stukken onderbouwd.

4.14.1. Gelet hierop behoeven de overige in beroep voorgedragen gronden die zien op de rechtmatige verkrijging of de bewijskracht van de andere onderzoeksbevindingen, zoals de overtredingsregistraties, de observaties, de financiële gegevens en de gehoorde getuigen, geen behandeling meer.

4.15. Het college was dan ook gehouden de bijstand van betrokkenen over de te beoordelen periode in te trekken en terug te vorderen. [...]

4.16. Uit 4.1 tot en met 4.14 volgt dat de hoogte van het inkomen van betrokkene 1 niet gedurende de gehele referteperiode is vast te stellen. Hieruit volgt dat het recht op een individuele inkomenstoelag evenmin is vast te stellen. Het college heeft de aanvraag van betrokkenen om een individuele inkomenstoelag dan ook terecht afgewezen.

4.16.1. Dat, zoals betrokkenen in beroep hebben aangevoerd, de bijstand op de peildatum van 7 maart 2017 nog niet was ingetrokken, of dat zij door die intrekking helemaal geen inkomen hebben gehad, maakt dit niet anders, nu het recht op bijstand, en dus ook op de individuele inkomenstoelag, niet is vast te stellen.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2344](https://ecli.nl/crvb/2021:2344)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 801

MK CRvB, 22-09-2021 (publ. 30-09-2021), 21/162 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 8

NOW-1. EXCEPTIEVE TOETSING. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat, na het indienen van de aanvraag om een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW-1, wijziging van de ingangsdatum van de meetperiode niet meer mogelijk was. Er bestaat geen aanleiding om artikel 8, vierde lid, aanhef en onder c, van de NOW-1 in dit geval buiten toepassing te laten en de meetperiode na het indienen van de aanvraag te wijzigen.

4.1. In dit geding dient de vraag te worden beantwoord of de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat, na het indienen van de aanvraag om een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW-1, wijziging van de ingangsdatum van de meetperiode niet meer mogelijk was. Evenals de rechtbank beantwoordt de Raad die vraag bevestigend. [...]

4.4. Uit deze toelichting [*Nota van Toelichting (Stcrt. 2020, 19874, p. 12), red.*] volgt dat de regelgever aan werkgevers flexibiliteit heeft geboden bij het kiezen van de meetperiode waarover de omzetzijging zich heeft voorgedaan. De keuze van de meetperiode is een essentieel onderdeel van de aanvraag en deze keuze moet bij de aanvraag worden gedaan (artikel 8, vierde lid, aanhef en onder c, van de NOW-1). De werkgever zelf is verantwoordelijk voor het correct en volledig invullen van het aanvraagformulier. De minister moet in beginsel kunnen afgaan op hetgeen op het aanvraagformulier is ingevuld. Daarmee verdraagt zich niet dat aanvragen om NOW-subsidie achteraf nog kunnen worden gewijzigd.

4.5. Ter zitting is namens de minister toegelicht dat slechts indien sprake is van bijzondere omstandigheden, zoals een kennelijke vergissing bij de aanvraag, een aanvraag om NOW-subsidie nog kan worden gewijzigd. Van zulke bijzondere omstandigheden is in het geval van appellante niet gebleken. Appellante heeft ter zitting toegelicht dat kort na het indienen van de aanvraag de maandcijfers over de maand maart 2020 beschikbaar kwamen, waaruit bleek dat de omzetzijging in die maand veel groter was dan verwacht. Op dat moment werd appellante duidelijk dat een meetperiode vanaf maart 2020 voor haar gunstiger was. Bij appellante was aldus veeleer sprake van voortschrijdend inzicht dan van een (kennelijke) vergissing bij het indienen van de aanvraag.

Daargelaten welke basis daarvoor in de NOW-1 is gelegen, was er voor de minister dus geen aanleiding om op grond van bijzondere omstandigheden voor appellante een uitzondering te maken.

4.6. Het standpunt van appellante dat de minister, gelet op artikel 3:4, tweede lid, en artikel 4:84 van de Awb, maatwerk had moeten leveren, wordt opgevat als een beroep op exceptieve toetsing. Voor het toetsingskader van dit beroep wordt verwezen naar rechtsoverweging 4.6 van de uitspraak van de Raad van 28 januari 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:87](https://ecli.nl/crvb/2021:87).

4.6.1 Uit de nota van toelichting (Stcrt. 2020, 19874, p. 8-9) blijkt dat de NOW-regeling een noodmaatregel is waarbij snel een zeer groot aantal werkgevers duidelijkheid moest worden verschaft over de aard en de inhoud van de regeling. Hierdoor heeft de regeling noodgedwongen

een generiek en grofmazig karakter en kan niet steeds maatwerk worden geboden. Om deze reden is in de NOW-regeling ook geen hardheidsclausule opgenomen. Het is daarnaast uitvoeringstechnisch niet doenlijk werkgevers achteraf de mogelijkheid te bieden, al dan niet in bezwaar, hun aanvraag te wijzigen. De minister heeft ter zitting voldoende toegelicht dat dit zou leiden tot een groot aantal herbeoordelingen en dat daarvoor onvoldoende capaciteit is waardoor de doelstelling van de regeling in gevaar zou komen. Het belang van appellante, dat zij achteraf, door wijziging van de eerder aangevraagde periode, in een (aanzienlijk) gunstiger positie zou kunnen komen te verkeren, weegt hier – gelet op de aard van de regeling – niet tegen op. Toepassing van artikel 8, vierde lid, aanhef en onder c, van de NOW-1 levert daarom in dit geval geen strijd op met het evenredigheidsbeginsel. Evenmin is toepassing van deze bepaling in strijd met enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel. Er bestaat dan ook geen aanleiding om artikel 8, vierde lid, aanhef en onder c, van de NOW-1 in dit geval buiten toepassing te laten en de meetperiode na het indienen van de aanvraag te wijzigen.

4.7. Uit 4.1 tot en met 4.6.1 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2392](https://eclis.nl/crvb/2021/2392)

JnB 2021, 802

MK CRvB, 22-09-2021 (publ. 30-09-2021), 21/193 NOW

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 10 lid 2

NOW-1. EXCEPTIEVE TOETSING. Niet in geschil is dat deze regel niet van toepassing is op appellante, omdat zij bij de loonaangifte een loonaangiftetijdvak van een kalendermaand toepast. Voor een ruimere toepassing van de regel, waarbij de verhoging met 8,33% ook wordt toegepast op de situatie waarin een werkgever per vier weken loon uitbetaalt maar geen loonaangifte per vier weken doet, bestaan geen aanknopingspunten. Exceptieve toetsing. Er bestaat geen aanleiding om in dit geval artikel 10, tweede lid, van de NOW-1 buiten toepassing te laten en in het geval van appellante de loonsom alsnog met 8,33% te verhogen.

Raad: [...] 4.3. Voor werkgevers die een loonaangiftetijdvak van vier weken toepassen, wordt het loon omgerekend naar een maandloon door de loonsom te verhogen met 8,33%. Dit is bepaald in artikel 10, tweede lid, van de NOW-1. Niet in geschil is dat deze regel niet van toepassing is op appellante, omdat zij bij de loonaangifte een loonaangiftetijdvak van een kalendermaand toepast. Voor een ruimere toepassing van de regel, waarbij de verhoging met 8,33% ook wordt toegepast op de situatie waarin een werkgever per vier weken loon uitbetaalt maar geen loonaangifte per vier weken doet, bestaan geen aanknopingspunten. De tekst van artikel 10, tweede lid, van de NOW-1 is strikt geformuleerd en biedt hiervoor geen ruimte. Indien sprake is van een loonaangiftetijdvak van een kalendermaand, is de wijze waarop het loon feitelijk is betaald blijkens de tekst van de NOW-1 niet relevant voor de berekening van de hoogte van het subsidiebedrag.

4.4. Het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel slaagt niet. Werkgevers, die net als appellante het loon per vier weken uitbetalen maar – anders dan appellante – daarbij voor de loonaangifte een tijdvak van vier weken toepassen, verkeren op de rechtens relevante aspecten niet in een situatie die gelijk is aan die van appellante.

4.5. Het beroep van appellante op artikel 41 van het Handvest slaagt ook niet. Dit artikel ziet op het recht op behoorlijk bestuur bij de behandeling van zaken door instellingen en organen van de

Europese Unie. Van een onbillijke behandeling van de zaak van appellante is bovendien niet gebleken.

4.6. Voor zover het beroep van appellante op een ruimhartige toepassing van de NOW-regeling moet worden opgevat als een grond om artikel 10, tweede lid, van de NOW-1, buiten toepassing te laten en in haar geval de loonsom alsnog met 8,33% te verhogen, vraagt dit om een exceptieve toetsing van de NOW-regeling. [...]

4.7. Uit 4.6.1 tot en met 4.6.6 volgt dat de NOW-1 een regeling is waarbij snel een zeer groot aantal werkgevers duidelijkheid moest worden verschaft over de aard en de inhoud van de regeling. Hierdoor heeft de NOW-1 noodgedwongen een generiek en grofmazig karakter en kan er niet steeds maatwerk worden geboden (vergelijk de uitspraak van de Raad van 28 januari 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:87](#)). Het is een bewuste keuze van de minister geweest om voor het berekenen van de hoogte van de subsidie uit te gaan van de gegevens, zoals vastgelegd in de polisadministratie, waarbij er op grond van artikel 10, derde lid, van de NOW-1 een correctie plaatsvindt om te komen tot de loontijdvak van een maand indien dit niet als aangiftetijdvak is gehanteerd. Voor een handmatige aanpassing van deze gegevens aan de hand van de feitelijke loonbetaling, zoals blijkt uit de loonstaat of loonstroken, bestaat geen ruimte. Dit zou de uitvoering van de NOW in gevaar kunnen brengen. Hoewel de NOW voor sommige werkgevers, zoals appellante, nadeliger zou kunnen uitpakken doordat het aangiftetijdvak niet overeenkomt met het loontijdvak, wordt niet geoordeeld dat toepassing van artikel 10, tweede lid, van de NOW-1 in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Evenmin is toepassing van deze bepaling in strijd met enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel. Er bestaat dan ook geen aanleiding om in dit geval artikel 10, tweede lid, van de NOW-1 buiten toepassing te laten en in het geval van appellante de loonsom alsnog met 8,33% te verhogen.

4.8. Uit 4.2 tot en met 4.7 volgt dat het hoger beroep niet slaagt en dat aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2393](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2021, 803

ABRS, 29-09-2021, 202001350/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (hierna: AP).

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: de AVG)

Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: de UAVG)

AVG. BELANGHEBBENDE. I.c. heeft de AP aan de minister van Financiën een verbod opgelegd voor het verwerken van het burgerservicenummer in het btw-identificatienummer van zelfstandigen zonder personeel omdat dat in strijd is met de AVG en UAVG. Het antwoord op de vraag wie verwerkingsverantwoordelijke is voor het btw-identificatienummer is niet van belang voor de vraag of [appellant] belanghebbende is. Als [appellant] meent dat een verwerkingsverantwoordelijke zijn persoonsgegevens feitelijk in strijd met de AVG verwerkt,

kan hij de AP verzoeken daartegen handhavend op te treden of schadevergoeding vragen op grond van de AVG. Als [appellant] ook een verbod wil voor het verwerken van gegevens die niet onder het huidige verbod vallen of een verbod op verwerking van zijn oude btw-identificatienummer door niet onder de minister vallende organisaties, dan kan hij de AP daartoe verzoeken.

[ECLI:NL:RVS:2021:2164](#)

JnB 2021, 804

Rechtbank Midden-Nederland, 08-12-2020 (publ. 29-09-2021), UTR 20/727

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: de AVG) 15

AVG. Het doel van het inzage recht als bedoeld in artikel 15, eerste lid van de AVG is het kennis kunnen nemen van de persoonsgegevens door de betrokkene die over hem worden verwerkt en om deze persoonsgegevens te kunnen controleren op de juistheid en de rechtmatige verwerking ervan. Dit doel kan niet meer bereikt worden wanneer het verzoek om inzage van persoonsgegevens betreft die zijn neergelegd in documenten, waarover eiser de beschikking reeds heeft.

Het recht op inzage van persoonsgegevens betekent niet dat de betrokkene zonder meer recht heeft op inzage in of kopieën van de stukken of bestanden als zodanig als daarin zijn persoonsgegevens voorkomen. Wel bestaat een recht op een overzicht in een vorm die de betrokkene in staat stelt kennis te nemen van zijn gegevens en te controleren of zij juist zijn en zijn verwerkt in overeenstemming met de AVG.

I.c. kan het verzoek van eiser om opnames en/of verslagen van hoorzittingen, waarbij hij aanwezig is geweest, enkel zien op de eigen persoonsgegevens van eiser. Met het aanbod van verweerder om de opnamen van de hoorzittingen op locatie te komen beluisteren, heeft verweerder in voldoende mate voldaan aan het inzageverzoek van eiser.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:5275](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2021, 805

ABRS, 29-09-2021, 202002944/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2 lid 1 aanhef en onder h, 16 lid 5, 21a
Wet op de huurtoeslag (Wht) 1 aanhef en onder e, 1a lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. Uit jurisprudentie van de Afdeling volgt dat in beginsel de verschuldigde huurprijs daadwerkelijk ten tijde van of kort na het verstrijken van de periode waarop de betalingsverplichting betrekking heeft, moet worden voldaan. I.c. zal in het kader van eventueel toekomstige besluitvorming de vraag moeten worden beantwoord of de bijzondere omstandigheden in dit geval aanleiding vormen om op dit uitgangspunt een uitzondering te maken, in die zin dat een latere betaling van de huur, mocht de uitkomst van de civielrechtelijke procedure zijn dat [appellante] die alsnog aan haar

ex-partner moet voldoen, niet aan het verkrijgen van huurtoeslag over 2018 en 2019 in de weg dient te staan.

[...] 6.3. [appellante] heeft huurtoeslag aangevraagd en voorschotten over 2018 en 2019 ontvangen. Uit 6.2 volgt dat zij bewijs moet leveren van daadwerkelijk gemaakte huurkosten. Zij is daarin niet geslaagd. Uit de door [appellante] overgelegde huurovereenkomst volgt dat zij met ingang van 1 januari 2018 een woning huurt van haar ex-partner en dat de huur € 700,00 per maand bedraagt. Niet in geschil is dat [appellante] over 2018 en 2019 de huur niet via bankoverschrijvingen dan wel contant aan haar ex-partner heeft betaald. [appellante] heeft gesteld, maar niet met stukken onderbouwd, dat de huur is betaald door verrekening van de huur met de partneralimentatie. De verrekening blijkt noch uit de huurovereenkomst noch uit het echtscheidingsconvenant. Gelet hierop heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich in het besluit van 29 juli 2019 terecht op het standpunt gesteld dat [appellante] niet heeft aangetoond dat zij de huurkosten over 2017 en 2018 heeft voldaan. De door haar partner gestarte civielrechtelijke procedure over de huurpenningen, maakt dat niet anders.

Het betoog faalt.

7. [appellante] heeft verder verzocht om aanhouding van deze zaak totdat in de civielrechtelijke procedure over de huurpenningen definitief is komen vast te staan of zij huur is verschuldigd aan haar ex-partner. De Afdeling heeft daarom na zitting de zaak ongeveer vijf maanden aangehouden. Omdat [appellante] te kennen heeft gegeven dat er nog steeds geen enkel zicht is op het einde van die procedure, zal de Afdeling niet langer wachten met het doen van uitspraak. Ter zitting is besproken hoe de situatie zal zijn als de civielrechtelijke procedure ertoe leidt dat [appellante] alsnog de huur aan haar ex-partner moet betalen. Ingevolge artikel 16, vijfde lid, van de Awir onderscheidenlijk artikel 21a van die wet kan de dienst de voorschotten dan wel de huurtoeslag herzien onder de daarvoor geldende voorwaarden. Verder is nog van belang dat uit jurisprudentie van de Afdeling volgt dat het belang van controle op een juiste besteding van overheidsgelden meebrengt dat degene die aanspraak op huurtoeslag maakt in beginsel de verschuldigde huurprijs daadwerkelijk ten tijde van of kort na het verstrijken van de periode waarop de betalingsverplichting betrekking heeft, moet voldoen. In het kader van eventueel toekomstige besluitvorming over de voorschotten dan wel de huurtoeslag van [appellante] over 2018 en 2019 zal de vraag moeten worden beantwoord of de bijzondere omstandigheden in dit geval aanleiding vormen om op dit uitgangspunt een uitzondering te maken, in die zin dat een latere betaling van de huur, mocht de uitkomst van de civielrechtelijke procedure zijn dat [appellante] die alsnog aan haar ex-partner moet voldoen, niet aan het verkrijgen van huurtoeslag over 2018 en 2019 in de weg dient te staan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2165](#)

JnB 2021, 806

Rechtbank Amsterdam, 28-07-2021 (publ. 27-09-2021), 21/571

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 26

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. ZORGTOESLAG. KINDGEBONDEN BUDGET.

TERUGVORDERING. I.c. zijn het kindgebonden budget en de zorgtoeslag op goede gronden teruggevorderd. Geen uitzondering mogelijk op grond van het Verzamelbesluit Toeslagen.

[...] 4. In geschil is de vraag of verweerder op goede gronden de zorgtoeslag voor het berekeningsjaar 2019 op [...] en het kindgebonden budget op [...] heeft vastgesteld, en een bedrag van [...] aan betaalde voorschot zorgtoeslag en een bedrag van [...] aan betaalde voorschot kindgebonden budget heeft teruggevorderd.

[...] 7. Zoals de Afdeling heeft overwogen moet artikel 26 van Awir niet langer zo worden uitgelegd dat dwingend voorgeschreven is dat de Belastingdienst/Toeslagen het gehele bedrag dat de belanghebbende is verschuldigd terugvordert.³ De Belastingdienst/Toeslagen moet bij het besluit tot terugvordering op grond van artikel 3:4, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) de rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen afwegen en de Belastingdienst/Toeslagen kan onder bijzondere omstandigheden van terugvordering afzien of het terug te vorderen bedrag matigen. Die belangenweging op grond van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb komt er in de kern op neer dat de nadelige gevolgen van het terugvorderingsbesluit voor eiser niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen.

8. Deze wijzing in de vaste rechtspraak van de Afdeling heeft ertoe geleid dat verweerder beleidsregels heeft opgesteld in het Verzamelbesluit Toeslagen⁴ over (onder meer) de belangenweging bij het terugvorderen. Zo kunnen alleen bijzondere omstandigheden zich verzetten tegen gehele terugvordering. Als bij de aanwezigheid van dergelijke omstandigheden gehele terugvordering onevenredig is, kan verweerder afzien van de terugvordering of het bedrag van de terugvordering matigen.

9. In het Verzamelbesluit heeft verweerder ook (niet uitputtend) verwoord wanneer van bijzondere omstandigheden geen sprake is. Dat is bijvoorbeeld het geval als de terugvordering het gevolg is van een afwijking van het daadwerkelijke over het berekeningsjaar vastgestelde toetsingsinkomen voor de toeslagen en het geschatte inkomen op basis waarvan het voorschot is berekend. Dat is het geval in de situatie van eiser en daarom is in het geval van eiser geen sprake van bijzondere omstandigheden op grond waarvan van terugvordering kan worden afgezien of het terug te vorderen bedrag kan worden gematigd. Dat het toetsingsinkomen geheel buiten toedoen van eiser hoger is door de nabetaling van de nabestaandenuitkering over 2018 en dat eiser stelt veel moeite te hebben gedaan om het betreffende bedrag in 2018 te ontvangen, maakt het vorenstaande niet anders. Eiser heeft verder geen aanvullende omstandigheden gesteld. [...] 11. Uit het voorgaande volgt dat verweerder op goede gronden de betreffende bedragen heeft teruggevorderd van eiser. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2021:4117](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Evenementenvergunning

JnB 2021, 807

Rechtbank Noord-Holland, 19-08-2021 (publ. 25-08-2021), HAA 19/5088

burgemeester van de gemeente Texel, verweerder.

Algemene Plaatselijke Verordening Texel 2016 (APV) 1.8, 2.25

EVENEMENTENVERGUNNING. SCHAARSE VERGUNNING. Weigering

evenementenvergunning voor evenement Sommeltjespop. De evenementenvergunning zoals in dit geval aan de orde is een schaarse vergunning. De som van de omvang van de aanvragen (twee: van eiseres en derde-partij) overtreft het aantal beschikbare publieke rechten; gelet op de openbare orde en veiligheid kan slechts één evenement op de betreffende tijd en locatie plaatsvinden. Verweerder kon dus slechts één van de twee aanvragen toewijzen. Het standpunt van verweerder dat er ook andere terreinen binnen de gemeente zijn waar een evenement georganiseerd kan worden maakt dit niet anders. Verweerder dient te beslissen op een aanvraag zoals deze is ingediend en in dit geval zien de aanvragen op dezelfde tijd en locatie. Bovendien heeft verweerder ter zitting aangegeven dat de evenementen gelet op de openbare orde ook niet op hetzelfde moment op verschillende

locaties op Texel hadden kunnen plaatsvinden.

I.c. heeft verweerder gehandeld in strijd met de uit het gelijkheidsbeginsel voortvloeiende verplichting tot transparantie.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:7103](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB 2021, 808

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 30-09-2021, 21-4345

burgemeester van de gemeente Nijmegen.

Gemeentewet 174 lid 2

GEMEENTEWET. SLUITINGSBEVEL. VOORLOPIGE VOORZIENING. Bevel directe sluiting eet- en drinkgelegenheid vanwege niet controleren coronatoegangsbewijs. Alleen al omdat het bevel is ingetrokken ligt het gelet op de aard van de voorlopige voorzieningenprocedure niet op de weg van de voorzieningenrechter om een voorlopig inhoudelijk oordeel te geven. Het verzoek om een voorlopige voorziening wordt afgewezen. Het bevel tot sluiting wordt niet inhoudelijk beoordeeld.

[...] 1.1. Vanaf zaterdag 25 september 2021 moeten eet- en drinkgelegenheden bij de toegang bezoekers controleren op het coronatoegangsbewijs en het identiteitsbewijs. De burgemeester heeft het bevel tot directe sluiting van [verzoekster] gegeven omdat verzoekster bezoekers niet controleerde op het coronatoegangsbewijs. Dit bevel heeft de burgemeester gegeven op grond van artikel 174, tweede lid, van de Gemeentewet. Daarbij is door de burgemeester vermeld dat de termijn van het sluitingsbevel bekort kan worden wanneer verzoekster door middel van een schriftelijke uiteenzetting de burgemeester overtuigt dat zij het coronatoegangsbewijs zal gaan toepassen conform de regels en de overige coronaregels zal naleven.

[...] 1.3. Tijdens de zitting heeft verzoekster bestreden dat zij zich niet aan de controleverplichting wil houden en verklaard bereid te zijn om per direct verschillende maatregelen door te voeren zodat zij de inrichting weer kunnen openen voor bezoek. Vervolgens is de zitting onderbroken. Tijdens de onderbreking heeft verzoekster aan de burgemeester schriftelijk uiteengezet hoe zij aan deze verplichting vorm zal geven. De burgemeester heeft vervolgens het bevel per direct ingetrokken.

1.4. Na de onderbreking van de zitting heeft verzoekster het verzoek gehandhaafd en verzocht om een inhoudelijke beoordeling door de voorzieningenrechter van het bevel tot sluiting.

[...] 3.1. Het verzoek om een voorlopige voorziening was er op gericht de werking van het bevel tot sluiting op te schorten totdat op het bezwaar tegen dat bevel is besloten. Doordat het bevel is ingetrokken, kan de werking van dat bevel niet meer worden opgeschort. Het treffen van een voorlopige voorziening is daarmee overbodig geworden.

3.2. Verzoekster heeft tijdens de zitting het verzoek om een voorlopige voorziening niet ingetrokken. Verzoekster voert namelijk aan dat het bevel tot sluiting door de burgemeester onevenredig was. Vanwege het grote maatschappelijke belang dat met deze kwestie gemoeid is wil verzoekster toch een inhoudelijke uitspraak.

3.3. Alleen al omdat het bevel is ingetrokken ligt het gelet op de aard van de voorlopige voorzieningenprocedure niet op de weg van de voorzieningenrechter om een voorlopig inhoudelijk oordeel te geven. Een voorlopig inhoudelijk oordeel kan namelijk geen gevolgen hebben voor de werking van het bevel. Verzoekster heeft bezwaar gemaakt en het geschil kan in die procedure verder afgehandeld worden. Juist het door verzoekster geschetste grote maatschappelijke belang

maakt nu het doel van het verzoek, namelijk opschorting van de werking van het bevel, niet meer kan worden bereikt, het ongewenst dat de voorzieningenrechter een voorlopig inhoudelijk oordeel geeft.

[...] 4. Het verzoek om een voorlopige voorziening wordt afgewezen. Het bevel tot sluiting wordt niet inhoudelijk beoordeeld.

4.1. De voorzieningenrechter is verder van oordeel dat er geen aanleiding bestaat om de burgemeester te veroordelen in de door verzoekster gemaakte proceskosten. De burgemeester is niet tegemoetgekomen aan verzoekster maar heeft het bevel ingetrokken nadat verzoekster maatregelen heeft aangekondigd om ervoor te zorgen dat er werd gecontroleerd op het coronatoegangsbewijs. De intrekking van het bevel door de burgemeester houdt daarmee geen erkenning in dat het bevel ten onrechte zou zijn gegeven. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:5205](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 794).

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB 2021, 809

MK ABRS, 29-09-2021, 202004032/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 8

NEDERLANDERSCHAP. Afwijzing naturalisatieverzoek. Mededeling IND-medewerker dat de wijziging in de BRP geen invloed heeft op het naturalisatieverzoek en dat de termijn van vijf jaar daardoor niet opnieuw gaat lopen. Beroep op vertrouwensbeginsel. De rechtbank heeft in dit geval ten onrechte zwaarder wegende belangen aangenomen, die in de weg staan aan honorering van het beroep van [appellant] op het vertrouwensbeginsel.

2. [...] Bij besluit van 1 april 2019 heeft de staatssecretaris op grond van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder c, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de RWN) de afwijzing van het verzoek om het Nederlanderschap gehandhaafd, omdat [appellant] niet sinds ten minste vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan het verzoek toelating en hoofdverblijf in Nederland heeft gehad op grond van de juiste persoonsgegevens. De staatssecretaris heeft hieraan ten grondslag gelegd dat [appellant] ten tijde van de verlening van de Ranov-vergunning in de basisregistratie personen (hierna: de BRP) stond geregistreerd als [naam 1], geboren op [geboortedatum 1] 1974 te [plaats 1], Irak. Op 14 november 2017 heeft zij haar persoonsgegevens in de BRP laten wijzigen naar [naam appellant], geboren op [geboortedatum 2] 1971 te [plaats 2], Irak. Volgens de staatssecretaris is dit geen verschoonbare, minieme identiteitswijziging als bedoeld in de IND-werkinstructie nr. 2012/5 (hierna: de werkinstructie) en is de termijn als bedoeld in artikel 8, eerste lid, aanhef en onder c, van de RWN eerst op 14 november 2017 gaan lopen.

3. De rechtbank heeft, voor zover in hoger beroep van belang, over het beroep op het vertrouwensbeginsel geoordeeld dat [appellant] de gerechtvaardigde verwachting mocht hebben dat de wijziging van haar persoonsgegevens haar verblijfsstatus/ -duur in het kader van de naturalisatieprocedure niet zou wijzigen. Zij heeft echter ook geoordeeld dat deze gerechtvaardigde verwachtingen er niet toe kunnen leiden dat het verzoek om naturalisatie wordt toegewezen. Daarbij

heeft zij voorop gesteld dat het verlenen van het Nederlanderschap, vanwege de daaraan verbonden gevolgen, van een dusdanig groot gewicht is dat het beroep op het vertrouwensbeginsel niet slaagt.
Vertrouwensbeginsel

[...]

4.2. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat [appellant] er redelijkerwijs van mocht uitgaan dat de door de medewerker van de IND gedane uitlating juist was. De rechtbank heeft eveneens onbestreden overwogen dat deze uitlating aan de staatssecretaris kan worden toegerekend. Hiermee zijn de eerste twee stappen al gezet. Het gaat in hoger beroep daarom alleen nog om de derde stap en daarmee om de vraag of er zwaarder wegende belangen zijn, waardoor het beroep van [appellant] op het vertrouwensbeginsel niet kan slagen. Het ligt op de weg van de staatssecretaris om dit toe te lichten.

4.3. De Afdeling is van oordeel dat er in dit geval geen zwaarder wegende belangen zijn, die in de weg staan aan het honoreren van de gerechtvaardigde verwachtingen van [appellant]. Het belang dat de staatssecretaris stelt te hebben bij het tegenwerpen aan [appellant] dat zij niet ten minste vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan het verzoek toelating en hoofdverblijf in Nederland heeft gehad op grond van de juiste persoonsgegevens, weegt minder zwaar dan het belang van [appellant] bij het verkrijgen van het Nederlanderschap, als bedoeld in artikel 7 van de RWN. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat in de toelichting in de Handreiking RWN op artikel 8, eerste lid, aanhef en onder c, van de RWN staat dat het doel van dat artikel mede is om enige garantie te verschaffen dat een bepaalde mate van inburgering tot stand is gekomen en dat de verzoeker in het Koninkrijk wil blijven wonen. [appellant] verblijft sinds 1999 in Nederland, waarmee enige garantie van een bepaalde mate van inburgering aannemelijk is. Uit haar lange verblijf in Nederland blijkt ook dat zij in Nederland wil blijven wonen. Aan die doelstellingen wordt dus voldaan. Ook weegt de Afdeling mee dat de staatssecretaris haar verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd heeft verleend nadat zij haar persoonsgegevens had gewijzigd. De Afdeling acht van belang dat niet in geschil is dat [appellant] haar persoonsgegevens heeft aangetoond en dat haar huidige gegevens in de BRP de juiste zijn. Daarbij komt dat [appellant] haar persoonsgegevens op 14 november 2017 heeft gewijzigd, zodat zij over iets meer dan een jaar, namelijk op 14 november 2022, hoe dan ook al zou voldoen aan het vereiste om vijf achtereenvolgende jaren onder de juiste persoonsgegevens toelating en hoofdverblijf in Nederland te hebben.

4.4. Dit betekent dat de rechtbank in dit geval ten onrechte zwaarder wegende belangen heeft aangenomen, die in de weg staan aan honorering van het beroep van [appellant] op het vertrouwensbeginsel. De rechtbank had dit beroep dus moeten toewijzen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2180](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2021, 810

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-09-2021 (publ. 30-09-2021), BRE 21/27 WSFBSF
minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO), verweerder.
VWEU 18, 45 lid 1

Richtlijn 2004/38/EG 7, 24

WSF 2.2 lid 1 aanhef en onder b

Beleidsregel controlebeleid migrerend werknemerschap van 13 december 2012, nr. HO&S/463528, Stcrt. 2013, 6218 (Beleidsregel)

STUDIEFINANCIERING. NATIONALITEITSEIS. MIGREREND WERKNEMER. 1. Eiser heeft bij [naam bedrijf] in de periode van 1 maart 2020 tot en met 28 augustus 2020 reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst verricht gedurende meer dan 56 uur per maand, op grond waarvan hij als ‘migrerend werknemer’ in de zin van de Beleidsregel kan worden aangemerkt. Dat betekent dat eiser voor deze periode in aanmerking komt voor studiefinanciering. DUO heeft dat niet onderkend. 2. Periode na 28 augustus 2020: Anders dan eiser betoogt, biedt artikel 7, derde lid, van de Richtlijn geen grondslag voor het behoud van de status als werknemer bij terugkeer naar het land van herkomst. De Richtlijn ziet juist op het verblijf van EU-onderdanen in een andere lidstaat en niet op verblijf in de eigen lidstaat. De rechtbank ziet geen ruimte voor analoge toepassing van deze bepaling uit de Richtlijn. Beroep op hardheidsclausule slaagt niet.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:4799](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB 2021, 811

MK ABRS, 29-09-2021, 202001707/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Weert.

Awb 4:48 lid 1 aanhef en onder a

SUBSIDIE. Subsidie voor tennispark. I.c. was het college bevoegd de subsidie met toepassing van artikel 4:48, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb in te trekken maar heeft het college in redelijkheid geen gebruik kunnen maken van deze bevoegdheid. Als het college de stichting aan een uitvoeringstermijn had willen houden, dan had het in het besluit tot subsidieverlening uitdrukkelijk moeten opnemen wat de verplichtingen waren waaronder het geld ter beschikking stond. Daarnaast is niet gebleken dat door het college aan het einde van de (verlengde) looptijd van de provinciale subsidie met de stichting contact is opgenomen om haar daarvan op de hoogte te brengen.

Besluit waarbij het college de aan de stichting Tennispark Lichtenberg (hierna: de stichting) bij besluit van 26 februari 2013 verleende subsidie ingetrokken [...]

7. De stichting betoogt dat de intrekkingbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:48, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb te ruim is uitgelegd en toegepast. [...]

Het verleningsbesluit van 26 februari 2013; wat is verleend?

8. De Afdeling stelt vast dat het besluit van 26 februari 2013 tot subsidieverlening twee componenten bevat. De eerste component is de verlening door het college van een gemeentelijke subsidie voor een bedrag van € 8.000,00, zoals de stichting had gevraagd bij haar brief van 13 februari 2013. Dit subsidiebedrag wordt gedekt uit gemeentelijke middelen; het gaat om een zogeheten tekortsubsidie. De tweede component betreft het deel van de aan de gemeente verleende provinciale subsidie dat is toe te rekenen aan de restauratie van de tennisbaan met het Melkhuisje. [...]

De intrekking van de subsidieverlening

9. Op grond van artikel 4:48, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb kan een subsidieverlening worden ingetrokken, als de activiteiten waarvoor de subsidie is verleend niet of niet geheel hebben

plaatsgevonden. Dat sprake is van niet-uitvoering is als zodanig niet in geschil. [...] Dat betekent dat het college bevoegd was de subsidie met toepassing van artikel 4:48, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb in te trekken. Vervolgens ziet de Afdeling zich voor de vraag gesteld of in redelijkheid van die bevoegdheid gebruik kon worden gemaakt.

10. Het intrekingsbesluit van 20 februari 2018 ziet op beide componenten van het subsidieverleningsbesluit. Het is de stichting vooral te doen om het bedrag van € 57.633,50. Dat bedrag was afkomstig van de provincie. Er was sprake van een subsidierelatie tussen de provincie en de gemeente, maar niet tussen de provincie en de stichting. Hoewel de stichting er, gelet op wat in haar aanvraag is vermeld, mee bekend was dat bij de verlening van de provinciale subsidie aan de gemeente een termijn was gesteld waarbinnen het project moest worden uitgevoerd, is die verplichting niet aan haar opgelegd. De provincie heeft de gemeente verplichtingen opgelegd, maar het college heeft vervolgens nagelaten om, voor zover nodig, diezelfde of andere verplichtingen in het subsidieverleningsbesluit aan de stichting op te nemen. Als het college de stichting aan een uitvoeringstermijn had willen houden, dan had het in het besluit tot subsidieverlening uitdrukkelijk moeten opnemen wat de verplichtingen waren waaronder het geld ter beschikking stond. Door dat niet te doen, hoefde de termijn zoals gesteld door de provincie, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet te gelden voor de stichting. Daarnaast is niet gebleken dat door het college aan het einde van de (verlengde) looptijd van de provinciale subsidie met de stichting contact is opgenomen om haar daarvan op de hoogte te brengen. Het college heeft de stichting niet op de hoogte gebracht van het feit dat de gemeente op 30 september 2014 een eindafrekening had ingediend, waarna de door de gemeente ontvangen voorschotten aan de provincie zijn terugbetaald. Dat de provinciale financiering van de door het college verstrekte subsidie inmiddels niet meer beschikbaar is, is in het licht van het voorgaande niet doorslaggevend. Het is aan het college daarvoor een oplossing te vinden, omdat de stichting de activiteiten nog steeds wil uitvoeren en deze - naar niet in geschil is - ook nodig zijn voor het behoud van het tennispark. Het vorenstaande betekent dat het college in dit geval in redelijkheid geen gebruik kon maken van de bevoegdheid als bedoeld in artikel 4:48, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2172](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 812

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 28-09-2021 (publ. 30-09-2021),

NL21.14832

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Volgberoep. Tenuitvoerlegging maatregel in Veldzicht. Artikel 47 Handvest vereist een effectief rechtsmiddel dus bevoegdheid bewaringsrechter om te oordelen over regime en feitelijke uitvoering regime DTC. Beklagprocedure is geen gelijkwaardige rechtsingang. Nationale rechtspraktijk in strijd met Unierecht. Beroep gegrond.

10. In de jurisprudentie van de Afdeling is reeds gedurende geruime tijd aangenomen dat de bewaringsrechter niet bevoegd is om bij het beoordelen van de rechtmatigheid van de bewaring het detentieregime en/of de feitelijke toepassing van het regime te betrekken. [...]

16. De rechtbank heeft aan de hand van de gepubliceerde uitspraken niet kunnen nagaan of de Afdeling de in 2005 uiteengezette motivering tot aan de meest recente uitspraak heeft getoetst aan het Unierecht. De rechtbank kan evenmin vaststellen of dit, anders dan door gemachtigde in de onderhavige zaak, aan de Afdeling is voorgelegd. [...]

18. Het instellen van beroep tegen de oplegging dan wel voortdoring van de maatregel is een effectief rechtsmiddel juist omdat dit tot invrijheidstelling kan leiden en daarmee een onrechtmatige inperking op het recht op vrijheid kan beëindigen. De mogelijkheid van het entameren van de beklagprocedure is weliswaar een separate procedure, maar is, nu die ongeacht of het regime of de tenuitvoerlegging van de detentie een situatie oplevert die in strijd is met artikel 4 van het Handvest en/of artikel 6 van het Handvest, nimmer tot invrijheidstelling kan leiden, geen gelijkwaardige procedure. Voor zover de Afdeling de beklagprocedure heeft geduid als “rechtsgang” overweegt de rechtbank dan ook dat geen sprake is van een doeltreffende voorziening in rechte zoals artikel 47 van het Handvest vereist. De rechtbank overweegt dat de beklagprocedure, zoals die is opgenomen in de Penitentiaire Beginselenwet en die een in vreemdelingbewaring geplaatste gedetineerde de mogelijkheid biedt om een klacht in te dienen, geen valide argument is om toetsing door de bewaringsrechter overbodig te achten en daarom te verbieden. Door een verbod voor de bewaringsrechter om een gestelde schending van grondrechten van een individu die door de overheid is gedetineerd te onderzoeken en hier een uitspraak over te doen bestaat er geen rechtsgang in de zin van artikel 47 van het Handvest. De rechtbank overweegt hierbij tevens dat uit de Penitentiaire Beginselenwet bovendien volgt dat de klachtprocedure enkel open staat voor klachten door de gedetineerde over een hem betreffende door of namens de directeur genomen beslissing. Dit betekent dat klachten die zien op het detentieregime als zodanig en/of de feitelijke toepassing van het regime, ook als wordt aangevoerd dat sprake is van een situatie die mogelijk in strijd is met artikel 4 van het Handvest, niet-ontvankelijk zullen worden verklaard.

De bewaringsrechter dient dan ook toegang tot de rechter te bieden door gestelde schendingen van grondrechten tijdens detentie op vreemdelingrechtelijke grondslag te onderzoeken en te beoordelen.

19. Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie garandeert het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en vereist daarmee een effectief rechtsmiddel. Indien een vreemdeling de rechter verzoekt om hem in vrijheid te stellen omdat het detentieregime en/of de feitelijke tenuitvoerlegging van de detentie een schending van zijn grondrechten oplevert, dient de bewaringsrechter dan ook om dat daadwerkelijke effectieve rechtsmiddel te bieden, gelet op artikel 47 van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 4 van het Handvest en artikel 6 van het Handvest, grondig te onderzoeken of de inbreuk op het recht op vrijheid rechtmatig is. Indien de rechter constateert dat het regime en/of de wijze van tenuitvoerlegging de detentie onrechtmatig maakt dient de rechter over te gaan tot onmiddellijke opheffing van de maatregel van detentie tot onmiddellijke invrijheidstelling van de vreemdeling.

20. De rechtbank concludeert dan ook dat de nationale rechtspraktijk, waarin het de bewaringsrechter is verboden indien om beëindiging van de detentie wordt verzocht met als argument dat het regime en/of feitelijke tenuitvoerlegging hiervan een onrechtmatige inbreuk op het recht op vrijheid is, deze beroepsgrond te beoordelen en te betrekken bij het onderzoeken en beoordelen van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring niet verenigbaar is met het

Unierecht. De rechtbank ziet vooralsnog geen aanleiding om deze rechtsvraag bij wijze van prejudiciële vragen voor te leggen aan het Hof van Justitie.

21. De rechtbank zal een gemotiveerde en deugdelijk onderbouwde beroepsgrond die ziet op het detentieregime en/of de wijze van tenuitvoerlegging hiervan, indien de beroepsgrond is te kwalificeren als “arguable claim”, dan ook inhoudelijk beoordelen. Indien de gestelde feiten de drempel van artikel 4 van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 6 van het Handvest halen, zal de rechtbank overgaan tot opheffing van de maatregel en invrijheidstelling van de vreemdeling.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10658](#)

[Naar inhoudsopgave](#)